

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Stageberichten

Meijers, M.

Citation

Meijers, M. (1990). Stageberichten. *Bestuurskundige Berichten*, 5(3), 17-18. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233379>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233379>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

nummers opgevraagd.

Heel even is bij mij het idee opgekomen om naar aanleiding van M. N. van der Hargh's columns een soort Kant-achtige 'Kritiek an Michiel Nicolaas van der Hargh' serie op te zetten. Na enkele zeer korte overpeinzingen ben ik echter tot de conclusie gekomen dat dit slechts verspilling van tijd, energie en papier zou zijn. Vandaar dat ik het bij dit artikel houd.

In het maart nummer van 1988 doet Michiel Nicolaas van der Hargh zijn intrede in de B.B. Niet veel later worden boven iedere column van hem de contouren van een pijpzuigend individu afgebeeld, die verrassend veel overeenkomst toont met een ons allen bekend persoon binnen de vakgroep. Maar dit terzijde. Binnen de columns van Van der Hargh is een aantal zaken zeer opvallend.

In de eerste plaats biedt Van der Hargh tamelijk weinig onderwerpvariatie. Eigenlijk was hij in iedere column die ik van hem gelezen heb bezig ons vakgebied en het openbaar bestuur in het algemeen in bescherming te nemen. Op zich is dit een goede zaak, maar ik vraag me af of het nodig is dit keer op keer te doen; wie probeerde hij nu eigenlijk te overtuigen? Zijn lezers of zichzelf? Zoals sociale vernieuwing nodig wordt geacht is ook onderwerppinnovatie noodzakelijk om een blad als B.B. leesbaar te houden, zonder gedachten als "daar heb je hem weer" op te laten komen.

In de tweede plaats is het opvallend dat Van der Hargh doorlopend iets niet wil doen, maar het toch doet. Zo wil hij volgens eigen schrijven zijn eigen belezenheid eigenlijk niet zo tentoonspreiden. Getuige het citaat van de Schotse dichter Robert Burns heeft hij hier echter toch een dringende behoefte aan (B.B. 2, april 1989, J.H.). In zijn laatste column (B.B. 2, 1990, J.H.) schrijft hij dat het niet zijn stijl is om stemmig van toonzetting en voorzien van een vleugje dramatiek afscheid te nemen. Toch kan hij dit niet laten. Alleen

zijn slotzin 'Het gaat u allen goed' al!

In de derde plaats geeft Van der Hargh voortdurend steken onder water. Hiervoor gebruikt hij een aantal losse, niet veelzeggende opmerkingen die hij vervolgens afdoet met: 'Maar dit terzijde'. Voorbeelden hiervan zijn te vinden in B.B. 2-4 1990: Liever een toepasselijk literair citaat dan bijvoorbeeld een zinsnede als '...het creëren van change management'. Ook hekelt hij in B.B. 4 - 1989 het feit dat sommige leden van de vakgroep autobiografisch ingesteld zijn. Zou dit niet het gevolg zijn van het feit dat zijn eigen autobiografische anecdotes niet interessant genoeg zijn? Ik ben mij er overigens van bewust dat ik 'Maar dit terzijde' ook heb gebruikt in dit artikel. Dit heb ik gedaan om het herkenbaar voor Van der Hargh te maken.

Als laatste punt, aansluitend bij het vorige, wens ik van der Hargh's continue arrogantie even aan te stippen. Over het algemeen zijn de columns van Van der Hargh tamelijk arrogant van toonaard. Gebruikt hij deze arrogantie soms als facadegedrag om zijn eigen frustraties en onkunde te verhullen?

Toppunt in dit verband is trouwens het feit dat hij vindt dat de redactie eigenlijk toch wel zijn columns had moeten bundelen. Wel, ik stel voor dat hij zijn eigen stukken uit oude B.B. nummers scheurt en er en nietje doorheen ragt. Bij deze zijn zijn columns dan gebundeld en kan hij op ieder gewenst moment van de dag zijn, door zichzelf zo hoog geprezen schrijfsels, uit de kast trekken.

Het is een feit: Michiel Nicolaas van der Hargh is niet meer. Bezweken onder de publicatiedruk, een van de vele frustraties die hem uiteindelijk noodlottig zijn geworden. Zullen we zijn zogenaamd scherpe zienswijze missen? Wie weet. Michiel Nicolaas van der Hargh, het ga je goed.

(P.S. We will miss you Frits)

Stageberichten

Dit keer in stageberichten het relaas van Alexander van de Berg. Deze ex-BIL-bestuurder liep zijn stage bij het zogenaamde Crisis Onderzoek Team (C.O.T.). Dit is een club rond prof. Rosenthal die alles wat mis gaat in de Nederlandse samenleving gretig en grondig aan een bestuurskundige analyse onderwerpt. Zo stortte ze zich bijvoorbeeld op de beruchte storm begin dit jaar en op het voetbalvandalisme. Over dit laatste probleem ging Alexanders stage.

Mathilde Meijers

Het C.O.T. kent diverse projectgroepen, waaronder die voor voetbalvandalisme. Voor deze groep deed Alexander samen met vier andere studenten onderzoek in de praktijk. Iedere student nam hierbij één grote stad voor zijn rekening en kreeg een stageplaats bij de plaatselijke politie. Van alle verschillende actoren die bij het voetbalvandalisme betrokken zijn (van verschillende gemeente-afdelingen tot aan het Openbaar Ministerie) bleek bij de politie de meeste concentratie van activiteiten plaats te vinden. Zij is immers de frontlijnorganisatie die het meest direct met de problemen geconfronteerd wordt.

Deze projectopzet, waarbij een groep studenten onderzoek verricht in het kader van hun afstudeerscriptie, had voor het C.O.T. diverse voordelen. Ten eerste waren de studenten gratis, er was namelijk geen sprake van een stagevergoeding. Maar het team werd zo ook verzekerd van een wetenschappelijk onderzoek, aangezien een eerste vereiste van een afstudeerscriptie deze wetenschappelijke onderbouwing is. Voor het C.O.T., dat vaker klachten had gehad over de geringe wetenschappelijke fundering, was dit een pre.

Maar ook voor de student valt er iets mee te pikken in deze opzet. In veel gevallen ontbreekt het aan een goede stagebegeleiding door gebrek aan tijd, specialistische kennis of andere zaken van de zijde van de docent. In dit geval was dat anders. De

begeleiding maakte immers zelf deel uit van de projectgroep van het C.O.T., en had op die manier een direct belang bij een goed onderzoek. Bovendien levert het groepsgewijs begeleiden van studenten met een gelijksoortig onderzoek een hoop tijdsbesparing op. Onderling kunnen de studenten veel steun aan elkaar hebben. Je hoeft niet opeens helemaal alleen te werken na gezellig met elkaar in de collegezaal gezeten te hebben.

In de praktijk werd het een erg levendige stage. Om een compleet beeld van het voetbalvandalismebeleid te krijgen moest Alexander immers op veel verschillende plaatsen onderzoek doen. Hij woonde uiteenlopende vergaderingen bij, bezocht de voetbalwedstrijden zelf, nam diverse interviews af, etcetera. Maar ook literatuurstudie en documentanalyse behoorden tot de onderzoeksmethoden. Doordat de plaatselijke commandant zijn stagebegeleider was, kon Alexander ook een nachtelijke patrouille in Utrecht meemaken. "Dan wordt je beeld van de maatschappij toch aardig bijgesteld in een aantal uur." Voor de politie heeft hij een hoop meer respect gekregen. "Als je ziet voor welke problemen die mensen gesteld worden, en dat vergelijkt met de middelen die ze ter beschikking hebben. Ongelooflijk. En terwijl de politie direct met alle problemen geconfronteerd wordt, stellen haar opdrachtgevers zich vaak nogal ongeïnteresseerd op. De burgemeester bijvoorbeeld

laat dikwijls alleen iets van zich horen als de media zich ermee gaan bemoeien."

De samenwerking in de onderzoeksgroep was erg goed. De begeleiding was lang en intensief, en daar heeft Alexander veel aan gehad. Maar verder was het ook erg gezellig. "Niet gewoon gezellig, maar echt gezellig."

De nieuwe stagecoördinator

Enkele maanden geleden nam stagecoördinator Waalkens afscheid van de vakgroep. Hij werd tijdelijk opgevolgd door interim-coördinatrice Lucienne Kelfkens. Inmiddels heeft zijn definitieve opvolger echter intrede gedaan in de hogere regionen van Gebouw 5. Zijn naam is Geert-Jan Spakman en BB stelt hem aan U voor.

Mathilde Meijers

Als je dacht dat bestuurskunde al zo multi-disciplinair was, dan zul je je helemaal verbazen over dhr. Spakman. Hij is afgestudeerd geschiedkundige, en volgde een tijd de opleiding voor de buitenlandse dienst. Deze rondde hij echter niet af. Hierna had hij diverse baantjes, en maakte zelfs een kleine carrière als kunstschilder. Via een gecombineerd studie- en stagecoördinatorschap bij de vakgroep geschiedenis kwam hij uiteindelijk bij bestuurskunde terecht. Zijn introductie met dit voor hem nieuwe vak verschilde niet veel van die van de gemiddelde student: zijn bescheiden zomervakantie bestond uit het doorworstelen van het standaardwerk van Van Braam.

De nu 38-jarige Spakman vindt dat een van de belangrijke aspecten van zijn functie de kwaliteitsbewaking van de stages is. Een goede stage levert immers ook vaak een goede scriptie. Wilde Waalkens nog wel eens het accent leggen op verkoopstechnieken, Spakman wil duidelijk meer inhoudelijk te werk gaan. Hij denkt

Aan al die klagende en kritische bestuurskundigen out there in de collegezalen wil Alexander verder nog kwijt dat de veel gehoorde klacht "We leren hier niks" onterecht is. Tijdens zijn stage ervoer hij dat hij wel degelijk veel geleerd had, en ook daadwerkelijk iets kon vertellen aan mensen in de praktijk.

dat dit ook voor de student de enige manier is waarop je er komt.

Dhr. Spakman zal en in Leiden en in Rotterdam werkzaam zijn. Op welke dagen hij waar is, is echter niet altijd te zeggen. Telefonisch is hij doorgaans wel bereikbaar. Hij hoopt dat studenten niet zullen aarzelen een boodschap achter te laten als dit niet zo is, dan kan er zo snel mogelijk een afspraak gemaakt worden.

De algemeen secretaris van de Media Club International S. Schoor:

"Het begon met zes omroepmensen, mijzelf en een bitterbal".

Op 16 oktober 1980 vond de eerste bijeenkomst plaats van de Media Club International. Tien jaar later is deze club uitgegroeid tot een multi-mediale, informatieve gezelligheidsvereniging. Het unieke van deze vereniging ligt mede in het gegeven dat je geen lid kunt worden en dat een bezoek alleen mogelijk is op uitnodiging. Een gesprek met initiatiefnemer en algemeen secretaris van de Media Club, de heer Stephan Schoor, over lobbying, broadcast-city, bestuurskundigen en media, elitevorming en andere zaken.

Peter van Keulen

"In 1980 begon het met zes omroepmensen, mijzelf en een bitterbal", vertelt Schoor. "Het idee om te komen tot een uitwisselingsorgaan voor informatie op mediagebied ontstond in augustus 1980 tijdens een pers-parlement-sport-ontmoeting in de Efteling. Uit diverse gesprekken bleek dat er behoefte was aan een meer reguliere uitwisseling van ideeën."

Dit initiatief vond zijn beslag op de eerste bijeenkomst op 16 oktober 1980. Sindsdien wordt er iedere maand een bijeenkomst georganiseerd waarbij diverse vooraanstaande industriëlen, mediakopstukken en politici acte de presence geven. In die tien jaar is de Media Club uitgegroeid tot een vereniging met een ledenbestand van bijna 800 mensen. Hieronder bevinden zich vertegenwoordigers van radio & televisie (61%), dag- en weekbladjournalistiek (11%) en politici & ambtenaren (6%). Verder zijn onder andere voorlichters, uitgevers en filmproducenten vertegenwoordigd. Een dergelijk groot ledenbestand iedere keer geheel uitnodigen is een onmogelijkheid en daarom voert het secretariaat een zogenaamd revolverend uitnodigingsbeleid. Afhankelijk van het thema of onderwerp worden bepaalde deskundigen uitgenodigd.

MEDIA AWARDS

In verband met het tienjarig bestaan werden namens de Club op 9 november jongstleden Media Awards uitgereikt door minister d'Ancona van W.V.C. aan mensen en organisaties die baanbrekend werk verricht hebben op mediagebied. Deze awards gingen naar prof. dr. J. Bank (mediawetenschappen), het Commissariaat voor de Media (mediapolitiek), R. Hendriks (mediatalent) en M. van Dam (mediabusiness). Tijdens deze bijeenkomst deelde minister d'Ancona verder mee het eens te zijn met het plan voor een hereniging van de drie zenders van de publieke omroep. Dit plan moet volgens haar leiden tot een sterke publieke omroeporganisatie.

HERENSOCIËTEIT

In de tien jaar van haar bestaan heeft de Media Club natuurlijk ook veranderingen ondergaan. Schoor: "In het begin droegen we het image van een Herensociëteit. Afgezien van het feit dat dit vervelend was, was dit niet de bedoeling. In de aanwezigheid van vrouwen gingen mannen zich hanig gedragen dus leek het mij verstandiger geen vrouwen meer uit te nodi-